

Timo Kinnunen
Särkiniementie 16 A 41
70700 Kuopio
Finland

Mikkelin maili II

Alunperin tavallaan ajauduin Mikkelisiin, koska koulutodistukseni oli naurettavan huono, ja koska minulla ei ollut tietoaakaan mistään ammatitaidosta. Olin lähinnä aloitteleva sekatyömies, vaikka olin saanut viiteryhmävaikutteita oppikouluyhteisöltä ja siitä kirjallisuudesta, jota oli ehtinyt lukea. Sitten tuli armeija-aika, ja senjälkeen työttömyystyöt Korvenkylän pelloilla Joutsenossa – josta sitten ajauduin vippariksi Rauhan sairaalaan, ja senjälkeen vuodeksi Joutsenon kansankorkeakouluun. Pärjäsin siellä senverran hyvin, että sain jatkaa Lauritsalan iltalukiassa, josta sain paperin kouraani. Senjälkeen pyrin Jyväskylän yliopistoon, ja pääsin sisälle, ja hankin maisterin paperit (ilman juhlallista vihkimistä), ja sain Mikkelistä sosiaalitarkkajan (PAV) viran. Palkka oli pieni, mutta riitti hyvin muutamaan tuopilliseen illassa Päämaja-pubin biljardipöytien luona. Onneksi elettiin aikaa jolloin työpöydällä oli pelkästään vanha, mekaaninen kirjoituskone, sekä tavallinen lankapuhelin. Työ oli asiakkaiden vastaanottoa, ja sain valmistella heille avustushakemuksia. Siis esimerkiksi polttopuita (pp), sekä perusavustusta (pa), jne. Anomus kirjoitettiin kuittiin, ja vietiin sosiaalisihteerille, joka yleensä veti henkselit minun anomukseni päälle. Kaikenlaista kiusantekoa siis, eli silkkaa vittuilua.

Kaikkein nuijimpien miesten katu

Kuvassa näkyy entisen eukkoni kotitalo, jossa vietin runsaasti aikaani - ehkä liiankin runsaasti. Olisi pitänyt pysytellä loitompana, ja pyrkiä rakentamaan omaa elämää. Tulla riippumattomaksi ja taloudellisesti itsenäiseksi. En minä tuossa hyyskässä kuitenkaan asunut vakituiseen; ei sitä olisi kestänyt erkkikään. Tuo talo oli täynnä pinttynyttä poroporvarillisuutta, ja suorastaan pullollaan kaikenlaista poroporvarillista, turhaa krääsää, niinkuin varmaankin nykyäänkin. Toisaalta ympäröivät talot olivat ihan samanlaisia, sillä täälläpäin kaupunkia asui pelkkää keskiluokkaa. Oltiin kaikenmaailman kuoroissa ja killoissa, ja jos vain mahdollista, jokun kuppikunnan vara-vara-varapuheenjohtajina. Käytiin porukalla kaikkialla, ja muistettiin se, mitä missäkin syötiin, jos satuttiin ulkomaille. Aikanaan tuntemani ihmiset ovat jo kuolleet, ja heidän jälkeläisistään ei ole todellakaan mitään väliä.

Kaikkein nuijimpien Karjalankatu

Kuvassa näkyy Karjalankadun varrella sijainnut kotitaloni, ja asunto, josta kai omistin puolet. Appiukkoni huijasi sen sitten minulta sikahalvalla, ja maksoi siihenastisen opintovelkani, joka ei tosiaankaan ollut suurensuuri. Mutta nuorena ei ajattele tuollaisia asioita, vaikka ne alkavatkin vanheimmiten vituttaa. No, siitä lähtien en ole omistanut ainuttakaan kiinteistöä, tai muutakaan merkittävää omaisuutta. Olen

kaikkien mittapuiden mukaan köyhä, ja köyhäksi siis jäänkin. Tuo asunto oli melko huono, koska se oli vilkkaasti liikennöidyn ulosmenoväylän varrella. Jatkuva taustajyrinä, nääs. Ostelin noihin aikoihin käytettyjä musiikintoistolaitteita, joita oli turhanaikaista hankkia nimenomaan tuohon asuntoon, jossa perusäänenä oli liikenteen jyrinä. Hifiharrastus pääsi yllättämään vasta muutettuani takaisin Jyväskylään, jolloin jo pelkkä kasettidekki maksoi jo yli kymmennentuhatta markkaa, mikä oli siihen aikaan iso raha. Kaikenlaista turhuutta.

Kaikkein nuijimpien Päämaja

Onneksi keventävänä reikänä ja keitaana Mikkeliissä oli tarjolla Päämaja-pubi, jossa saattoi pelata iltaisin biljardia - pienin panoksin. Pubissa oli lisäksi sauna. Asiakkaat olivat pääasiassa Hellprintin porukkaa, sekä opiskelijoita, ja erilaista muuta joutilasta luokkaa, ketä nyt milloinkin. Melmu järjesti paikassa konsertteja, joissa kävi ainaki Piirpauke, M.A. Numminen, Mikko Alatalo, Kojo, Maarit Hurmerinta, ja paljon muitakin. Nämä minä nyt näin itse ihan livenä. Paikkaan liittyy kuitenkin erittäin paljon sumeita ajatuksia, ja joutavanpäiväisyyksiä, eikä ainuttakaan kirkasta, sinistä ajatusta. Ne hukkaan menneet vuodet

Nuijimmista nuijin sosiaalivirasto

Olin työssä kuvassa näkyvässä pytingissä sen toisessa kerroksessa. Ihan virkamiehenä. Rakennus oli sekä sisältä että ulkoa ruma, ja saattoi tuoda mieleen neuvostoliittolaisen elämäntavan. Tuossa nurkalla isokokoiset gansterit odottelivat sillä aikaa kun puliveivarit kävivät hakemassa avustuksia, ja rahastivat heidät putipuhtaaksi, sillä nämä veljeksistä vähimmät elivät alituisen perse edellä, ja olivat pääsääntöisesti jo juoneet rahansa ja avustuksensa etukäteen. Jos heille antoi ruokalapun, he joivat senkin, sillä kyllä niillekin oli kysyntää. Nykyisin sosiaalihuolto sijaitsee aivan muualla, ja eräänlaisena muistutuksena siitä, että rakennuksessa olisi harrastettu jotakin sosiaalialaan liittyvää on portaiden pielessä olevan ramppi rullatuoliväkeä varten, sillä tuskinpa energialaitokselle olisi tuollainen tullut mieleen, koska työntekijät tuskin olivan ihan rampoja.

Nuijimmista nuijin Peitsarin vanha pappila

Kuvassa näkyvän talon tontilla sijaitsi entinen Peitsarin pappila, jossa asui aikanaan alempia pappeja, ja

jossa viime vaiheessa oli juoppojen asuntola. Joku poltti sen jossakin vaiheessa, ja sitä ei rakennettu enää uudelleen – paitsi kuvassa näkyvät seurakunnan pytingit. Minä kuului itseoikeutettuna juoppojen asuntolan johtokuntaan, ja mukana oli myös itseoikeutettuna joku apupappi, joka ei välittänyt paskaakaan asuntolan asukkaista. Asuntolan valvojakin oli juoppo, ja sitä sitten yritettiin kammata pois virastaan, mutta kun kaupungin demarit eivät sitä pois tahtoneet, niin koko ulosheittohomma meni pipariksi, ja kuivui pariin käyntiin A-klinikalla. Jossakin vaiheessa juupoille toimitettiin ruokaa lähesestä lasten päiväkodista, mutta ruoka oli sekoitettu yhdeksi mössöksi, ja se haisi ihan sianruualta. No, söiväthän ne juopot sitä mössöä kun muutakaan ei ollut. Ja niin ne kuuluivat sielläkin nämä elämäni päivät, monen tuhannen kultaisen aurigon kiertoessa.

